

TUSSEN DE MENSEN

ANDRÉ RAAKTE ZWAAR

'PAS SINDS IK NAAKT NAAST HEB IK MIJN LITTEKENS

'Voor sommigen ben ik de lelijkste mens die er indoopt. Dat kwetst.' Het is al 22 jaar geleden dat André Scheers (57) zwaar verbrand raakte, maar vandaag draagt hij nog altijd de gevolgen van het ongeluk dat hem bijna het leven kostte.

Met echtgenote Rose-Marie. In het verleden was er veel te lachen in het hen rietten aanaand op de foto.

Het was een dag zoals alle andere toen André Scheers uit liep, moeër en vader van twee zonen opgevoepen werd om een kapotte transformator te herstellen. Toen zijn werk er niet op zat, ontplofte de transformator en kreeg André 300 liter heetende olie over zich. Zijn doornvaten bleek getreurd, want met een lichaam dat voor 78 procent verbrand was, had hij statistisch gezien weinig of geen overlevingskans. En toch. Na een ondraaglijk ziekenhuisverblijf van elf maanden kon hij naar huis. André is wel verminkt voor de rest van zijn dagen, maar dat heeft hem nooit belet om van het leven te genieten. 'Ik schaan me niet voor mijn littekens. Ik ben gelukkig om wie ik ben.' Om dat te bewijzen, poseerde hij zonder schroom voor de camera van fotograaf Lieve Blarasin, die een boek maakte over brandwondpatiënten.

Had je na het ongeval meteen door hoe erg je eraan toe was?
ANDRÉ: Nee, helemaal niet. Ik dacht zelfs dat ik niet zo erg verbrand was. Ik had amper pijn, maar achteraf bleek dat dat typisch is bij derdegraads brandwonden. De zenuwuiteinden zijn dan immers verbrand, waardoor je eerst niks voelt. Ik heb nog tegen de verplegers gezegd dat ze mijn vrouw niet hoefden te verwittigen, want 's avonds

zou ik toch weer gewoon thuis zijn. Maar viel dat even tegen. Uiteraard heb ik elfentwintig maanden in het ziekenhuis gelegen.

Waar was je het zwaarst verbrand?
ANDRÉ: Aan mijn benen. De dokters hebben lang gezwaaid dat ze die zoudren moeten amputeren.

zeker toen de wonden ontstaken. Gelukkig hebben ze mijn benen nog kunnen redden, maar echt goed is het nooit meer gekomen. Onlangs ben ik er zelfs optrouw aan geopereerd. Ook mijn rechterarm en -hand waren er erg aan toe. Daar ben ik alle gevoel in kwijt.

Hoe dikwijls ben je geopereerd?

VERBRAND BIJ WERKONGEVAL

MIJN VROUW KAN SLAPEN, AANVAARD'

ANDRÉ: Daar heb ik geen idee van. Van het eerste halfjaar kan ik me door de medicatie niks herinneren. Hoe zag hij eruit toen je hem voor het eerst bezocht, Rose-Marie?

ROSE-MARIE: Hij lag daar als een mummie. Helemaal ingeslachteld, op zijn ogen na. Ik kon ook niet met hem praten, want er zat een bruisje in zijn keel. Maar gelukkig ben ik in het ziekenhuis heel goed opgevangen. Ze hebben me ook altijd de waartijd vermeld. Als

het niet goed ging met André, zei den ze dat. Hoewel je dat eigenlijk niet wilt horen, want als je dat naar huis gaat, verwacht je elk ogenblik een telefunctie. Ik leefde constant met stress en angst.

Hoe was het om de eerste keer in de spiegel te kijken, André?
ANDRÉ: Ik ben geschrokken. Maar ik ben ook altijd blij en denk: 'Het zal beteren.' Ik ben de hoop nooit verloren.

André was bij verbrand raken voor twee maanden in het ziekenhuis. Hij zag Rose-Marie.

Heb je veel pijn gehad?
ANDRÉ: Ja. Als ik 's avonds in de zetel ging zitten, kende ik van de pijn. Dan wachte ik uleens dat ik het ongeluk niet had overleefd.

ROSE-MARIE: Ik heb dat ook gedacht. Het is verschrikkelijk om te ruimen van wie je houdt te horen schreeuwen van de pijn.

ANDRÉ: Ik heb ook nachtmertmes gehad, van een brandende scoonem ofte waactien ik probeerde te ontsnappen.

Julie hadden op het moment van het ongeluk al twee zonen. Hoe zijn zij ermee omgegaan?

ROSE-MARIE: Onze jongste was toen negen, een echte flapsit. Hij wilde vooruitreden op de hoogte ghesloten worden van de toestand van vader. Maar de oudste, toen elf, zat altijd in een hoekje. Als ik hem vroeg of hij niet wilde weten hoe het met zijn vader ging, antwoordde hij: 'Ik weet dat allemaal, ik heb dat wel gehoord, maar je

André's benen waren het zwaarst verbrand. 'De dokters hebben zelfs een amputatie overwogen.'

moet daar niet over spreken.' I wilde het in zijn eerste verwerk. **Warmer zijn ze voor het eerst in hun vader op bezoek gegaan?**
ROSE-MARIE: Op Tweede Kerstdag, toen hij al zeven maanden het ziekenhuis lag. Daarvo mochten ze niet, omdat het info tegevaar te groot was. Ik was ber voor die eerste ontmoeting. I vroede dat ze hun vader zouden afsloten, maar dat was helemaal niet het geval.

André was na zijn terugkomst in de eerste tijd in een ziekenhuis. Maar in het revaldatiecentrum zag ik grote mensen die naar me toe kwamen. Het was heel fijn om dat te zien.

ANDRÉ: Ze hebben me meteen vastgepakt en we hebben allemaal geluild.

ROSE-MARIE: Voor hen bleek ik uuzelfijk van hun vader normaal. **Heb je lang moeten revaldieren, André?**
ANDRÉ: Een maand. Toen ik in het revaldatiecentrum aankwam. Kes ik amper uit mijn bed. Maar ik heb niet weer leren stappen. Een moeilijke periode, maar toch heb ik dat ook veel plezier gemaakt. En mijn ogen zijn er opengegaan.

Hoezo?

TUSSEN DE MENSEN

► **ANDRÉ:** Ik dacht dat ik een erge patiënt was. Een sukkel. Maar in het revalidatiecentrum zag ik jonge mensen die voor de rest van hun leven verlamd zijn. Dat is pas erg. Ik kon tenminste elke dag vijf meter verder stappen, maar zij zitten voor altijd in die rolstoel. Eigenlijk zou iedereen eens naar zo'n revalidatiecentrum moeten gaan om te zien welke jonge mensen daar zwaar gehandicapt verblijven. Ik heb nog het geluk gehad dat mijn vrouw bij mij is gebleven.

Heb je er ooit aan gedacht om André in de steek te laten, Rose-Marie?

ROSE-MARIE: Absoluut niet! Ik heb hem meteen aarvaard zoals hij was. Als ik na het ongeval van hem droogde, zag ik hem ook altijd mét zijn brandwonden. Als ik nu de foto's van vroeger bekijk, is dat voor mij André niet meer.

Storan de litzekens je dan niet?

ROSE-MARIE: Nee. Zijn huid voelt nu zelfs zachter aan dan vroeger. Ook de kinderen hebben het nooit vies gevonden. Inmiddels. Toen André pas uit het ziekenhuis was

en nog veel verzorging nodig had, hielpen ze me. Als hij 's nachts naar het toilet moest, ging ik de oudste wikkler maken. André wog toen 90 kilo en ik kreeg hem niet in mijn eentje gedragen. Maar onze zoon heeft daar nooit een probleem mee gehad.

Heb jij de litzekens aarvaard, André?

ANDRÉ: Weet je wanneer je het aarvaard? Als je voor het eerst weer naast je vrouw hebt geslapen en zij alles gezien heeft en toch content is. Ik ben dan wel verlamd, maar ik ben getrouwd, ik heb twee kinderen en ik ben gelukkig. Wat niet wil zeggen dat ik blij ben met die litzekens.

Verstop je de brandwonden?

ANDRÉ: Niet echt, maar je zal me niet in korte broek op de dijk zien flaneren. Niet omdat ik me schaam, wel omdat ik er niet tegen kan om aangestaard te worden. Mijn zoon heeft het daar ook moeilijk mee. Als mensen te lang kijken, vraagt hij altijd: 'Heeft ons vake iets aan van u?' (lacht)

Krijg je veel opmerkingen?

Te vaak kwam ik zo overtuikt naar in de straat tekeer. Maar ik ben altijd blijven hopen dat het zou verbeteren. *Mias Andri*

ANDRÉ: Vroeger wel. Ik ben lang bij de jeugdwerving van het voetbal geweest en dan stond ik wel eens achter de toeg. De kinderen van liegen hadden geen probleem met mij, want zij konden me zoals ik ben. Maar de bezetende spelertjes keken soms wel naar als ze mij zagen. Ik denk dat ze bang waren van mij.

En volwassenen? Zijn die nooit grof geweest?

ANDRÉ: O ja. Zelfs kermis. Ik kreeg ooit de opmerking dat ik de belijste mens was die rondliep. Ze bedoelen het misschien niet zo, maar het kwast wel.

Na het ongeval ben je nooit meer kunnen gaan werken. Wat deed je dan met al die vrije tijd?

ANDRÉ: Eerst en geven, hé (lacht). En ik ben me gaan inzetten voor brandwondenpatiënten. Drie keer per jaar organiseer ik een benefiet voor vzw Vriendenkring en het brandwondencentrum van het UZ Gent. Het opvanghuis van het brandwondencentrum voor slachtoffers en familie is zelfs opgedoopt tot het André Scheers Huis.

Waarom zet je je daar zo voor in?

ANDRÉ: Toen ik in het ziekenhuis lag, brachten ze daar een verbrand kindje binnen. Voor dat kind moest het leven nog beginnen. Dat heeft me zo geraakt dat ik beslist heb om, als ik weer thuis was, iets voor die kindjes te doen.

Ben je nu doodsang voor vuur?

ANDRÉ: Ik ben voorzichtig geworden, maar bang? Nee. Ik darf nog altijd een vuurtje te stoken.

Waarom heb je meegewerkt aan het boek van Lieve Blancquaert?

ANDRÉ: Om te tonen wat het is om met brandwonden door het leven te moeten. Als mensen hun vinger aan een kaars verbranden, zeggen ze: 'Ah, nu weet ik hoe het voelt om verbrand te zijn. Doet dat pijn, zeg?' Maar ze hebben er geen idee van dat niet alleen de pijn erg is, maar dat er ook andere zaken bij komen kijken. Het stoort me ook hoe onvoorzichtig sommigen zijn. Ik was onlangs ergens op bezoek waar een kind rondkroop terwijl er op de vloer overal ontstekingsmiddelen stonden te branden. Dat krijg ik het, hé! Dat mensen zo nachthals kunnen zijn! Het is allemaal zo snel gebeurd en de gevolgen zijn desastreus. Dat weet ik als geen ander.

» INKE STREDS

LIEVE BLANQUAERT FOTOGRAFEERDE BRANDWONDENPATIENTEN

'IK HEB MIJN GÈNE MOETEN OVERWINNEN'

In eerste instantie gruwen mensen van brandwonden', zegt Lieve Blancquaert (46), die een fotoboek en tentoonstelling maakte over brandwondpatiënten. 'Ik heb ook mijn gène moeten overwinnen, maar dat ging vrij snel. Ik heb ook geen choquerende beelden willen maken, wel confron-

rende. Het is me heel erg opgevallen dat die mensen vaak gepest worden. Vooral zij die in hun gezicht of aan hun handen verbrand zijn, hebben het daar zeer moeilijk mee. Sommigen leven echt opgesloten. Ik hoop dat we het grote publiek kunnen tonen dat ze niet bang hoeven te zijn voor brandwondpatiënten.' ■

Veel brandwondenpatiënten worden gepest, zegt Lieve

INFO

Mijn zachtste huid', Lieve Blancquaert, Lannoo, 19,95 euro. De tentoonstelling loopt tot 10 oktober in de Sint-Pietersabdij in Gent.

INFO

Van 25 tot en met 28 september organiseert André Baens Kemis' ten voordele van brandwondpatiënten. Iedereen is vanaf 12 uur welkom in de Kerksstraat in Izegem.